

× × ×

Jela jsem s kolegou autem. Já jsem řídila a kolega seděl na sedadle spolujezdce. Na pracovním telefonu se mi ukázal příchozí hovor z českého čísla. Není divu, zrovna jsme měli přílet a touhle dobou se klienti ubytovávají na svých hotelech. To znamená nejvíce problémů = hovorů. Zvedám hovor a na druhém konci slyším podle hlasu starší paní. Na tónu hlasu šlo slyšet, že je rozhořčena. Přepínám si ji na reprák, protože řídím.

„Ubytovali nás někde podzemí, kde je smrad. Tam spát nebudeme.“ Jednalo se o hotel vedle mě sedícího tuniského kolegy. Kolega mi posunky naznačuje, abych klientku požádala o předání telefonu recepčnímu.

„Můžete mi prosím dát recepčního k telefonu?“ prosím paní.

Sluchátko si přebírá recepční a můj mobil si do ruky bere kolega. A tak se oba začali v arabštině hádat o tom, proč zrovna naši klienti dostali takový pokoj a jestli je možné je ihned přestěhovat. Recepční argumentoval, že pokoje nepřizpůsobuje on a že nemůže nic aktuálně udělat. Hotel je plný. Po zhruba dvou minutách mi kolega vrací mobil a taktéž recepční předává zpět telefon naší klientce.

„Bohužel není možné dnes váš pokoj vyměnit, ale máte se zítra zastavit na recepci, pokoj vám zítra vymění do patra,“ sděluji. Z našťvané křičící klientky naší cestovní kanceláře se náhle stala chápající dáma. Pravděpodobně ji stačilo sledovat a poslouchat našťvaného recepčního, který s mým kolegou vedl hádku v arabštině. To ovšem paní netušila a celý tento jazykový benefit byl připsán mé osobě.

× × ×

Seděla jsem v hlavní restauraci jednoho hotelu na snídani. V puse jsem žvýkala bambalouni s cukrem. Na snídani jsem před schůzkou s novými klienty měla přesně deset minut. „Jé, dobré ráno, paní delegátko!“ přichází k vedlejšímu stolu pán s plným talířem dobrot a rodinou v zádech.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ V hlavě pána proklínám, ale s plnou pusou kývám, že ano.

„Mluvíte arabsky?“

„Ano.“

„Mohu jen tak někomu říct ‚habibi‘?“ ptá se pán seriózně. Sedí sice u vedlejšího stolu, ale židlí se naklání na můj směr.

„A komu to chcete říct?“ zjišťuji se zájmem.

„No, tam tomu jednomu barmanovi u bazénu.“

Premýšlím, co odpovím. Když v češtině chlap nazve jiného chlapa miláčkem, zní to trošku divně. Ale v arabském světě si to chlapi běžně opravdu říkají.

„Ano, můžete mu to říct. Je to milé.“ Usmívám se na pána a odcházím od stolu. Bambalouni mi dnes bude muset do večere stačit. Schůzky mám až do osmi večer.

Další den pán opět přišel, tentokrát ale do konzultační schůzky, která se konala na recepci. *To je příjemnější místo pro setkání se*, myslím si. Ptal se mě na dalších několik arabských slovíček. Evidentně našeho klienta arabština zaujala a oslovení „habibi“ na barmana udělalo dojem.

× × ×

„Mám na vás nejspíše netradiční dotaz, slečno delegátka,“ přišel za mnou v Tunisku do konzultací pán s pohledem v ruce. *Bude po mně chtít poslat pohled*, proběhlo mi hlavou. To není zase tolik netradiční požadavek.

„Chci poslat pohled k nám do hospody. Umíte psát arabsky, že jo?“ Pán se dle tónu v hlase ptal se stoprocentní jistotou. Kde ji vzal, netuším.

„Ano,“ odpovídám mírně odtazité, jelikož netuším, co po mně bude chtít. „Mohla byste na ten pohled napsat něco, co nedává smysl?“ Cože?

„Třeba skopové na kmíně.“ Jako proč? Proč někdo posílá pohled z Tuniska někomu, aby mu tam psal „skopové na kmíně“?

„Chci si z nich v hospodě udělat srandu. Oni tomu stejně nebudou rozumět,“ přesvědčuje mě pán o svém skvělém nápadu. Úsměv od ucha k uchu dokazuje jeho nadšení pro vlastní vtípek.

A tak jsem pánovi na pohled napsala nesmysly arabským písmem. Je jasné, že si na zdejší poštu museli říkat, že je odesílatel zralý na lékařskou péči. Ještě že pohled si pán šel poslat sám.